

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

ΡΕΤΖΙΝΑ-ΜΑΡΙΑ

ΟΛΑ τὰ παλληκάρια τῆς Νεαπόλεως ἦσαν ξετρελλασμένα μετὴν Ρετζίνα-Μαρία, τὴν κόρη τῆς κυρᾶ Ἄντουανέττας, ποὺ εἶχε περίπτερο στὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς παραλίας. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε μόλις ἐτῶν, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἦταν σωστὴ κοπέλλα, μεστωμένη κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τῆς πατρίδας τῆς. Ἡ μελαχροινὴ ἐπίδερμίς τῆς, τὰ καστανά μαλλιά τῆς καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς εἶχαν ἀνάψει ἐρωτικὴ φλόγα στὰ στήθη ὄχι μονάχα τῶν ψαράδων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν νέων τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ κατέβαιναν ἐπίτηδες στὴν παραλία γιὰ ν' ἀγοράσουν ἐφημερίδες καὶ τσιγάρα ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς κυρᾶ Ἄντουανέττας... καὶ νὰ κουβεντιάσουν λίγο μετὴν πεντάμορφη κόρη τῆς. Τοῦ κάκου, ὅμως, οἱ θαυμασταὶ τῆς προσπαθοῦσαν νὰ τὴν συγκινήσουν μετὰ λουλούδια, μετὰ ἀναστεναγμοὺς, μετὰ φλογερὰς ματιὰς καὶ μ' ἐρωτικὰ γλυκόλογα. Ἡ Ρετζίνα-Μαρία δὲν τοὺς ἔδινε σημασία καὶ προσοχὴ. Περνοῦσε δίπλα ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης τους, χωρὶς νὰ φοβᾶται μήπως κάψῃ τὰ φτερά τῆς. Ἀγαποῦσε, βλέπετε, κάποιον ποὺ εἶχε κυριεύσει ὀλόκληρη τὴν καρδιά τῆς! Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἤξερε ἓνα μονάχα πρόσωπο, ἡ Ταορμίνα, ἡ ἀχώριστη φίλη τῆς, ἡ ὁποία περνοῦσε κάθε βράδυ καὶ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ περίπτερο, μετὴν πρόφασιν ὅτι θὰ πᾶνε μαζὺ σπίτι τῆς γιὰ νὰ τῆς μάθῃ νὰ πλέκῃ δαντέλλα. Στὴν γωνία, ὅμως, τοῦ δρόμου ὅπου ἔμενε ὁ ἀγαπημένος τῆς, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἀποχαιρετοῦσε τὴν φίλην τῆς κι' ἔμπαινε, χαρούμενη καὶ περήφανη, σ' ἓνα ἀρχοντόσπιστο...

Ἡ Ρετζίνα-Μαρία εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴν Ταορμίνα. Τῆς εἶχε μιλήσει τόσες φορές γιὰ τὸν φίλο τῆς — ἓναν Γάλλο ζωγράφο, τὸν Ραϋμόνδο Βαλλερὰν, ἐγκατεστημένο ἀπὸ δῶ κι' ἔξω μῆνες στὴν Μασσαλία — ὥστε στὴν φθονερὴ καρδιά τῆς Ταορμίνας ριζοβόλησε ἡ ἀπόφασιν νὰ ξελογιάσῃ τὸν γενναιόδωρο αὐτὸν ξένο, ποὺ ἤξερε νὰ φιλᾷ τόσο γλυκὰ καὶ νὰ λήθῃ σ' αὐτὴν λόγια τόσο τρυφερά...

Κι' ἓνα πρωτὶ, ἐνῶ ἡ ἀνύποπτη Ρετζίνα-Μαρία δίπλωνε ἐφημερίδες στὸ περίπτερο τῆς μητέρας τῆς, καμαρώνοντας συγχρόνως στὸ μικρὸ δαχτυλάκι τῆς τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἀγαπημένος τῆς τὴν προηγούμενη μέρα, ἡ Ταορμίνα χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ζωγράφου... Παρουσιάστῃ κ' εἰς μὲν προστά του μετὴν πρόφασιν ὅτι εἶχε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ κάτι ἐκ μέρους τῆς Ρετζίνας-Μαρίας. Ὡστόσο ὁ καλλιτέχνης, μόλις ἀντίκρουσε τὰ μάτια τῆς Ταορμίνας, ποὺ ἔλαμπαν πονηρὰ καὶ προκλητικὰ, κατάλαβε τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς... Ἡ Ταορμίνα ἦταν τύπος ἐντελῶς ἀντίθετος ἀπ' τὴν τὴν Ρετζίνα-Μαρία. Ψηλόσωμη, γεμάτη, μετὰ κατὰμαυρα μαλλιά καὶ μάτια, μετὰ τολμηρὸ βλέμμα, μετὰ φωνὴν λίγο βραχνή, ἀποτελοῦσε τὴν προσωποποιήσιν τῆς θερμῆς ναπολιτανικῆς καλλονῆς. Καὶ ὁ Ραϋμόνδος — ἄνδρας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ κόσμου... — ὑπέκυψε στὸν πειρασ-

μὸ, χωρὶς νὰ φαντάζεται τίς συνέπειες τῆς πράξεώς του... Νόμιζε ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε ἐπακόλουθα... Δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Ταορμίνα, ἡ ὁποία ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ μορφήν τῆς ψυχὴν σατανᾶ, θὰ πῆγαινε νὰ γνωστοποιήσῃ ἡ ἴδια στὴν Ρετζίνα-Μαρία τὸν «θρί-αμβό» τῆς, βγάζοντας ἐπὶ τέλους τὸ προσωπεῖο τῆς φιλίας!...

Ἀπερίγραπτη στάθηκε ἡ ἀπελπισία τῆς Ρετζίνας-Μαρίας ὅταν πληροφορήθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς φίλης τῆς τὴν αἰσχρὴ προδοσίαν τῆς. Ἡ Ταορμίνα ἤξερε ὅτι ἡ κόρη τῆς κυρᾶ Ἄντουανέττας ἦταν λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη καὶ ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν ζωγράφο. Ποτὲ, ὅμως, δὲν φανταζόταν ὅτι θὰ εἶχε ἡ ἀπελπισία τῆς Ρετζίνας-Μαρίας τόσο τραγικὸ ξέσπασμα.

— Εἶσαι μιὰ ἐλεινή! τῆς φώναξε ἡ Ρετζίνα-Μαρία, τρέμοντας ἀπὸ ὄργην καὶ ἀγανάκτησιν. Δὲν θέλω νὰ σε ξαναἰδῶ στὰ μάτια μου! Σὲ μισῶ!... Νὰ εἶσαι καταραμένη καὶ ὁ Θεὸς νὰ σε τιμωρήσῃ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανες!...

Ἐπὶ ὅσον ἀπὸ τὸ ξέσπασμα αὐτὸ, ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἔπεσε σὲ μιὰ ἀποχαύνωσιν... Τοῦ κάκου τὴν ρωτοῦσε ἡ μητέρα τῆς νὰ τῆς πῇ τί ἔχει... Ἐκείνη κουνοῦσε τὸ κεφάλι τῆς, χωρὶς νὰ βγάξῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Καὶ ὅταν γύρισε σπίτι τῆς, κάθησε μπρὸς στὸ παράθυρο κι' ἔγραψε μετὰ τὸ μολύβι σ' ἓνα κομμάτι χαρτί:

«Πεθαίνω... Μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε τὸ γιατί... Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω κανέναν γιὰ τὸν θάνατό μου...»

Ἐπὶ ὅσον ἀπὸ τὸ παράθυρο — καὶ πήδησε ἔξω. Τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς θρυμματίστηκε στὸ πλακόστρωτο τοῦ πεζοδρομίου!...

Ὁ θάνατος τῆς Ρετζίνας-Μαρίας προξένησε κατὰπληξιν καὶ λύπην σ' ὅλην τὴν Νεάπολιν. Ἡ αὐτοκτονία τῆς ὡμορφῆς κοπέλλας εἶχε γίνει τὸ μοναδικὸ θέμα συζητήσεων, κείνη τὴν ἡμέραν. Κανεὶς, ὅμως — οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἀπαρηγόρητη μητέρα τῆς νεκρῆς — δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησιν στὴν τραγικὴ ἀπόφασιν τῆς Ρετζίνας-Μαρίας.

Ἡ ἐκκλησία δὲν ἀρνήθηκε στὴν ἄτυχὴν νεὰ τὴν τελευταία συνδρομὴ τῆς. Ἡ Ρετζίνα-Μαρία ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ταφῇ χωρὶς νὰ τῆς ψάλλῃ παπᾶς νεκρῶσιμην ἀκολουθία. Ὡστόσο, ἔκαναν ἐξαιρέσιν γιὰ τὴν μικρὴ ναπολιτάναν, ἐπειδὴ σεβάστηκαν τὸν πόνο τῆς καὶ τὸν μεγάλον καῦμόν ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σκοτωθῇ σὲ τέτοια ἡλικία...

Χιλιάδες κόσμος παρακολούθησε τὴν κηδεῖαν τῆς Ρετζίνας-Μαρίας. Πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο προχωροῦσε, σερνότανε μᾶλλον, συντριμμένη ἀπὸ τὸ θάρος τῆς συμφορᾶς ποὺ τὴν βρήκε, ἡ κυρὰ Ἄντουανέττα, ἡ μητέρα τῆς τραγικῆς νεκρῆς, ἀκουμπώντας ἀνύποπτην στὸ μπράτσο τῆς Ταορμίνας (Συνέχεια στὴ σελίδα 51)

ΡΕΤΖΙΝΑ-ΜΑΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

γίνεις! Το μοχθηρό αυτό πλάσμα ήταν περήφανο εκείνη την ημέρα, επειδή συγκέντρωνε τα βλέμματα όλων των παλληκαριών με το μαύρο φουστάνι της, που της πήγαινε πολύ καλά!...

Καμμιά μεταμέλεια, καμμιά τύψεις συνειδήσεως δεν θασάλιζε την καρδιά της...

Και όταν έφτασαν στο κοιμητήριο, την στιγμή που οι νεκροθάφτες ήταν έτοιμοι να κατεβάσουν στον τάφο το φέρετρο της Ρετζίνας-Μαρίας, σκεπασμένο από κάτασπρα λουλούδια, η Ταορμίνα βρήκε την δύναμη να αρχίσει να κλαίει γοερά για την φίλη της — για το θύμα της... Την έκλαψε με ύποκριτικά δάκρυα, μοιρολόγησε τα χαμένα νειάτα της και, τέλος, παρακάλεσε τον Θεό να λυπηθεί την αυτόχειρα για την πράξη της και να συγχωρέσει εκείνους που έγιναν άφορμή του προώρου θανάτου της...

Τα τελευταία λόγια της Ταορμίνας πνίγηκαν μέσα στις γοερές κραυγές της κυρά Αντουανέττας και τους λυγμούς των παρισταμένων:

— Αιώνια σου η μνήμη, Ρετζίνα-Μαρία!...

Το θράδυ της ίδιας μέρας, η Ταορμίνα πήγε και βρήκε τον Ραυμόνδο στο δωμάτιό του.

Ο καλλιτέχνης, ο οποίος δεν έβγαίνει διόλου έξω τις ημέρες εκείνες, επειδή ήταν άπασχολημένος με τους πίνακές του, δεν είχε πληροφορηθεί ακόμη το τραγικό τέλος της φίλης του.

Όταν είδε και πάλι την Ταορμίνα μπροστά του, παραξενεύτηκε.

— Μά τι γίνεται η Ρετζίνα-Μαρία; την ρώτησε. Μου ξέλεγε πως μ' αγαπά, πως δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα! Μήπως έμαθε ότι ήρθες και με βρήκες μόνη σου και θύμωσε μαζί μου;

— Ω! δεν πρόκειται να την ξαναδείς! του αποκρίθηκε η Ταορμίνα με μεγάλη απάθεια.

— Γιατί;

— Γιατί, η Ρετζίνα-Μαρία τσέκασε για το Μιλάνο, με ένα λοχαγό των Βερσαλλιέρων. Έγώ πάντοτε το έλεγα ότι το κορίτσι αυτό θα πάρη μια μέρα τον κακό δρόμο...

Ο Ραυμόνδος έμεινε συλλογισμένος.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Και όμως εγώ είχα σχηματίσει για την Ρετζίνα-Μαρία γνώμη έντελως διαφορετική... Πώς γελιέται καμμιά φορά ο άνθρωπος!...

Μά η Ταορμίνα δεν τον άφησε να αποτελειώσει την φράση του. Του έκλεισε το στόμα με ένα θερμό, παράφορο φιλί...

— Μη την σκέφτεσαι πειά, του είπε. Ήταν μια επιπόλαιη, μια άκαρδη... Ένώ εγώ... εγώ σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!

Και τον έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά της, σίγουρη πειά για το θρίαμβό της. Η Ρετζίνα-Μαρία δεν θα μπορούσε να την διαψεύσει. Κοιμόταν βαθεία στο χώμα. Κ' οί νεκροί δεν μιλούν, οί νεκροί δεν παραπονούνται, σταματούν για πάντα μέσα στο χώμα ή έρωτευμένες, άθωες καρδιές...

ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

Η ΤΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Πο μια άγρια και αγωνιώδη πάλη άκουσα την άμμο του κήπου να τρίξη κάτω από βαρεία κι' άργα πατήματα και σε λίγα είδα κάποιον να βγαίνει κρατώντας στα χέρια του κάτι σαν δεμάτι από ξύλα.

Είπε περιττόν να προσθέσω πως την άλλη μέρα το πρωί έφυγα με το πρώτο τραίνο αν και ο φίλος μου μ' εμπόδιζε λέγοντάς μου πως ή γυναίκα κ' ή θεία του θα στενοχωριόντουσαν πολύ απ' την ξαφνική άναχώρησί μου.

Στόν σταθμό, ενώ συλλογίζομαι προσπαθώντας να θρω μιάν εξήγησι στα συμβάντα της περασμένης βραδυάς, άκουσα τυχαία κάποια φλύαρη γυναίκα να λήη σε μια φίλη της:

— Τί ευτυχισμένα που ζή κι' αυτός ο Μαρώ με την φάμιλία του!... Είνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μά έχουν μια γρηά θεία τους με πολλά χτήματα, ωραιότατο σπίτι κι' άμέτρητα χρήματα κι' έτσι ζούν, όπως θέλουν αυτοί, έξω στην έσοχη, μακριά από την πόλι, χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

σε μια πολυθρόνα, πιάνοντας το κεφάλι του με τα δυο χέρια του...

— Ω! ή τρομερή αποκάλυψις!... Η Ζάν πληροφορούσε τον πατέρα της ότι έφευγε από το σπίτι της μ' έναν νέο που τον είχε γνωρίσει σε μιās φίλης της. Το παλληκάρι αυτό ήταν φτωχό. Κι' επειδή ή Ζάν ήξερε ότι ο πατέρας της δεν θα δεχότανε να τον κάνει γαμπρό του, άποφάσισε να τον άκολουθήσει... Παρακαλούσε τον κ. Νοέλ να την συγχωρήσει για το κακό που του έκανε — και να προσπαθήσει συγχρόνως να παρηγορήσει τον Ζύλ.

«Ήταν ο πρώτος άντρας που γνώρισα — έγραφε μεταξύ άλλων στην έπιστολή της — και φαντάστηκα ότι τον αγάπησα... Πόσο ήμουν γελασμένη! Μονάχα ο νέος που άκολουθώ τώρα μ' έκανε να γνωρίσω την πραγματική αγάπη!...»

— Η Ζάν... ή Ζάν να μου το κάνει αυτό! τραύλιζε ο πατέρας της νέας. Να φύγη από το σπίτι μου μ' έναν άγνωστο; Θεέ μου! πως με τύφλωσε με την ύποκρισία της και μ' έκανε να μη καταλάβω τίποτα!...

Μά ο Ζύλ δεν τον άκουγε... Το κεφάλι του έβουίζε δυνατά... Η καρδιά του έπαψε να χτυπάη στα στήθη του... Και, ξαφνικά, έβγαλε ένα μουγκρητο πληγωμένου θηρίου — και σωριάστηκε άναίσθητος στο πάτωμα...

Πέρασε μια έβδομάδα. Στο διάστημα αυτό, ο κ. Νοέλ δεν έλαβε καμμιά είδησι από την κόρη του... Όσο για τον Ζύλ ήταν περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός. Ο κόσμος σωριάστηκε σ' έρείπια γι' αυτόν. Η προδοσία της Ζάν τον έκανε να νομίξει ότι βρέθηκε σε μια άπέραντη έρημιά... Τώρα που έχασε την αγάπημηνη του, την κοπέλλα που τον άνεστησε ψυχικά και πνευματικά, όλα του φαινότουσαν κρύα και άχαρα γύρω του... Ο άνθρωπος που ποδοπάτησε άλλοτε την άγνή αγάπη, έκλαιγε τώρα με την άνάμνησι της Ζάν...

— Γιατί, μονολογούσε, γιατί να με κάνης να ξανάβρω την άγνότητά μου, αφού θά μ' έρριχνες μια μέρα στα τάρταρα της κολάσεως;...

Και τον κυρίεψε βαθεία μελαγχολία. "Ελειπε όλη την ήμερα από το σπίτι του, τριγυρνώντας στην έρημιά, έξω από την μικρή πολιτεία, κλαίγοντας και παραμιλώντας. Ένα άπόγευμα, τα βήματά του τον ώδήγησαν στα χείλη ενός γκρεμού.

Ο Ζύλ έρριξε μια ματιά κάτω, στο βάθος της χαράδρας, κι' ένοιωσε ήλιγγο. Με την διαφορά ότι ή ζάλη αυτή ήταν γλυκειά... Του φαινότανε ότι ή χαράδρα τον τραβούσε σαν μαγνήτης — σαν στοργική άγκαλιά... Κι' έλαβε άμέσως την άποφασί του...

— Ζάν, σε συγχωρώ! τραύλιζε. "Ας είσαι ευλογημένη, αφού μ' έκανες να γνωρίσω την χαρά και τον πόνο της αγάπης!...

Κι' έπεσε με το κεφάλι στο κενόν...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

για τις γυναίκες αυτής της κατηγορίας. Τα δάχτυλα του ήθοποιού Φρανσό Τόν είνε ολόισια και αυτό άκριβώς είνε ακόμα μια ένδειξις του σταθερού και φρόνιμου χαρακτήρος του. Αντιθέτως, τα δάχτυλα της ωραίας συζύγου του, της Τζόαν Κράουφοντ, γυρίζουν προς τα έξω, είνε δε γνωστή ή χαριτωμένη έπιπολαιότης της Τζόαν, ιδίως στόν έρωτα. Καθώς ξέρετε, μέχρι της στιγμής, έχει παντρευθή τρεις φορές!

Γενικώς, ένα νευρώδες και δυνατό χέρι μās φανερώνει έναν άνθρωπο δράσεως, σταθερό στις άποφάσεις του, τολμηρό και έπίμονο στην πραγματοποίησι ενός σκοπού του. Με δυο λόγια, το νευρώδες χέρι άποκαλύπτει έναν σταθερό και γερό χαρακτήρα. Αντιθέτως, το μαλακό και πλαδαρό χέρι, δείχνει μεγάλη έλλειψι χαρακτήρος, δισταγμό στις άποφάσεις, φόβο και έλλειψι έμπιστοσύνης.

Τέτοιο χέρι είχε ο Τζών Τζίλμπερτ που πέθανε έσχάτως και που ήταν αγαπητός φίλος των «άστέρων». Ο άτυχος Τζών δεν είχε ποτέ του πάρει μια ήρωική άποφασί και ποτέ έπίσης δεν είχε έμπιστοσύνη στόν έαυτό του. Ένώ το χέρι του μεγάλου Άγγλου ήθοποιού Τσάρλ Λώτον, είνε υπόδειγμα χαρακτήρος. Ο Λώτον έχει δυνατό και νευρώδες χέρι!

Καθώς βλέπετε λοιπόν ύπάρχει και μια άλλου είδους χειρομαντεία, που δεν βασίζεται στις γραμμές της παλάμης, αλλά στο σχήμα του χεριού. Κι' αυτή, όπως μās δείχνει ή πείρα, είνε ή πιό σωστή και πιό «έπιστημονική» από την άλλη: είνε ή πραγματική χειρομαντεία.

ΕΛΕΝ ΧΕΨΖ